

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 151/08-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť M. D. – A., V., zastúpeného advokátom JUDr. M. Š., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na rovnoprávne postavenie v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na riadny a spravodlivý proces podľa čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 2 ods. 6 Dodatkových protokolov č. 3, 5 a 8 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Okresného súdu Žiar nad Hronom v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 208/2004 a 7 C 6/2006, v spojení s konaním a rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici vedeným pod sp. zn. 16 Co 125/2005 a 16 Co 152/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. D. – A., o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. novembra 2007 doručená sťažnosť M. D.- A. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorú 26. februára 2008 prostredníctvom svojho zástupcu doplnil, a to vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na rovnoprávne postavenie v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva na riadny a spravodlivý proces podľa čl. 154c ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 2 ods. 6 Dodatkových protokolov č. 3, 5 a 8 k dohovoru postupom a rozhodnutím Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 208/2004, resp. 7 C 6/2006, v spojení s konaním a rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) vedeným pod sp. zn. 16 Co 125/2005, resp. 16 Co 152/2007, a zároveň im predchádzajúcim konaním Inšpektorátu bezpečnosti práce v B. (ďalej len „inšpektorát práce“), a na to všetko nadväzujúcim exekučným konaním sp. zn. EX 68/06.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol v postavení odporcu (žalovanej strany) účastníkom občianskoprávneho konania o náhradu škody z pracovného úrazu, a to bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, vedeného okresným súdom pod sp. zn. 7 C 208/2004. V tomto konaní bol sťažovateľ neúspešný a okresný súd rozhodol v jeho neprospech rozsudkom z 8. apríla 2005, ktorý bol ako vecne správny potvrdený rozsudkom krajského súdu z 19. mája 2006. Neúspešne skončila aj obnova konania, a tak sa vykonávalo exekučné konanie.

Tvrdené porušenie základných práv podľa označených článkov ústavy a ustanovení medzinárodných dokumentov vidí sťažovateľ v tom, že: *„V tomto konaní bol nesprávne zistený skutkový stav, nebolo vôbec uskutočnené riadne zistenie rozhodnej udalosti, vôbec sa neskúmalo relevantný pracovný postup, ktorý bol povinný dodržiavať občan pracujúci u sťažovateľa.“* Ďalej namietal, že *„(...) porušenie ústavou garantovaných práv na riadny proces, spravodlivé posúdenie veci sa prejavilo v tom, že správny orgán, o ktorom rozhodnutí je vyššie pripojená listina, rozhodol na základe nesprávneho zistenia skutkového stavu, pričom bolo opomenuté v konaní pred správnym orgánom, že osoba, ktorá vo veci*

vystupuje ako osoba poškodená, si stav poškodenia zdravia privodila sama(...)“, a poukazuje najmä na viaceré skutočnosti (vstup žalobcu na pracovisko bez vedomia sťažovateľa a pod vplyvom návykovej látky, vedomé porušenie technologického postupu pri obsluhu stroja žalobcom, hrubé porušenie technologickej disciplíny, povest' žalobcu, atď.).

Na základe uvedeného v petite svojej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. ústavné práva sťažovateľa na riadny a spravodlivý proces boli porušené

2. rozsudok Okresného súdu v Žiari nad Hronom sp. zn. 7 C 208/2004 zo dňa 08. 04. 2005 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 Co 125/2005 zo dňa 19. 05. 2006 sa zrušujú.

3.zrušuje sa povolenie Okresného súdu v Žiari nad Hronom, ktorým sa povoľuje exekúcia na majetok sťažovateľa.

4. sťažovateľovi sa priznáva náhrada finančného zadosťučinenia podľa voľnej úvahy Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

II.

Vzhľadom na to, že uvedené podania nemali náležitosti riadneho návrhu na začatie konania chýbala im ústavnoprávna argumentácia, právny zástupca sťažovateľa a sťažovateľ boli upozornení na ich opravu v zmysle platných právnych predpisov (22. novembra 2007 a 16. januára 2008) s tým, že ak tak neurobia, ústavný súd podanie odmietne ako zjavne neopodstatnené. Ďalšie podanie z februára 2008 zostalo rovnako zmätočné.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd aj ostatne predložený návrh považuje za rozporný a nespôsobilý meritórneho prerokovania, a preto ho ako zjavne neopodstatnený odmietol v zmysle ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako na to už vo svojich výzvach viackrát upozorňoval, a to bez ďalšieho odôvodnenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2008